

че ли бяха заспали дълбоко, други бяха облакътени, трети зяпаха... Но още ли трябваше да свири? Той погледна — никой от никъде не му даваше знак. И пазачите на вратите бяха обвесили глави като задрямали. Свещите в свещниците бяха догорели до половината. Значи, отдавна беше засвирил той, но никой не беше се пошавнал от местото си.

Най-сетне пръстите на ръцете му отмаляха, той скърши кръшните звуци с една ловка и красива извивка на главата си и млъкна. Но никой пак не се помръдна, никой не дигна глава за да види какво става. Владетелят, жена му, дъщеря му, сановниците, съветниците, управителите, придворните, дворцовите музиканти, прислужниците — всички като че ли бяха упоени. Най-сетне някои от слушателите мръднаха като че ли се събуждаха от дълъг и сладък унес. Но никой още не продумваше, като че ли челюстите на всички бяха сковани. Само очите им светеха щастливо и възторжено.

Погледна и дъщерята на владетеля, но погледна учудена. „Къде съм?“ питаха потънали във влагата на блаженството нейните очи. Тя дигна глава и се вторачи в Орфея. Кое е това чудно момче? От къде е? На него ли се ядосваше преди малко, когато дойде да го чуе? Заради него ли нападнаше и се сърдеше на баща си? Тя ли разправяше на баща си, че това диво планинско овчарче ще го засрами и ще го изложи пред най-отбраната публика на столицата? Тя ли твърдеше с непоколебима увереност, че нейният любим музикант ще го надсвири защото е даровит и с отлична музикална подготовка?

И ето, сега младата, капризна дъщеря на владетеля гледеше като паднала от небето. Тя още не вярваше на очите си, не вярваше и на ушите си.